

РЕШЕНИЕ

№ 522

гр. Русе, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, XV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Ст. Стефанов

при участието на секретаря Милена Й. Симеонова
като разгледа докладваното от Николай Ст. Стефанов Гражданско дело № 20214520104929 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.45, ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Производството по делото е образувано по искова молба от С. В. П. с ЕГН: ***** против Д. П. Т. с ЕГН:***** от гр.Русе, с която е предявен иск с правно основание чл.45 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3000,00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от престъплението по НОХД №1122/2021г. по описа на Русенски районен съд., ведно със законната лихва, считано от датата на деянието до окончателното плащане. Претендират се разноски.

В исковата молба се твърди, че с одобрено от съда споразумение по НОХД

№ 1122/2021 г. ответникът Д.Т. бил признат за виновен за извършено от него спрямо ищцата престъпление по чл.144а, ал.2 във вр. ал.1 от НК, а именно за това, че през периода от м.декември 2019г. до края на м.май 2020г. в гр.Русе , системно следял ищцата, като я преследвал около и в близост до дома ѝ и навлизал в нежелана комуникация с нея чрез звънене на мобилен телефон и изпращане на съобщения по електронна поща и социални мрежи. За това престъпление му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от

осем месеца, което било отложено за изпитателен срок от три години.

Твърди се в исковата молба, че през периода м.юли - м.ноември 2019г. ищцата и ответника имали интимна връзка, която била прекратена по нейна инициатива. Ответникът не се съобразил с жалението на П. да престанат да се срещат и продължил да я търси и да настоява да се сдобрят. На 13.12.2019г. ответникът помолил ищцата да се видят и поговорят, а тя се съгласила, защото на този ден бил рожденият му ден. Те вечеряли заедно в ресторант, говорили и вечерта протичала много приятно до момента, в който отишли в бар „Фънки Буда“. Там ответникът отново започнал да се държи странно и нападателно, което принудило П. да си тръгне. Ответникът я убедил да продължат разговора си в колата му и почти насила я вкарал вътре. Потеглил без нейно съгласие, а когато тя се опитала да слезе в движение, той я ударил толкова силно по главата, че я зашеметил за няколко минути. Продължил да кара, като с дясната си ръка натискал главата ѝ към седалката. В един момент колата спряла и ищцата разбрала, че се намират в кв. „Долапите“ в гр. Русе. Започнала да се съпротивлява, да блъска и рита и някак си успяла да избяга от колата, но ответникът я настигнал, започна на свой ред да я блъска и удря и отново я завлякъл в колата. Докато била навън ищцата непрекъснато крещяла за помощ. Виковете били чути от случайни минувачи, които подали сигнал в полицията.

След този случай ищцата била изключително уплашена и се преместила да живее при своите родители си, като се надявала, че ответникът ще престане да я търси. За съжаление обажданията му не само не спрели, но дори зачестили. Той я търсел непрекъснато от своя и от непознати телефонни номера и ѝ изпращал съобщения по социалните мрежи и по имейл, въпреки, че тя ясно и категорично му била заявила, че не желае да комуникира с него по никакъв начин. В тази обаждания и съобщения ответникът настоявал да се продължат да се срещат и я заплашвал, че ще ѝ се случат лоши работи, ако не се съгласи. Междувременно от съседите си в бл., „*****“ ищцата узнала, че ответникът непрекъснато се навърта около блока и във входа, което и показало, че той я търси и я причаква. Това поведение на ответника, предхождано от извършеното спрямо ищцата физическо насилие, възбудило у нея страх за живота и здравето ѝ. Била непрекъснато тревожна, умислена, нямала желание да излиза и да се вижда с никого.

В края на м.януари 2020г. ищцата започнала работа и тъй като жилището ѝ в бл.,*****" в ж.к. Здравец-изток било по-близо до местоработата ѝ, тя решила да се прибере у дома си и да опита да възвърне нормалния си начин на живот. Ответникът обаче, който очевидно не бил спирал да я следи, веднага забелязал прибирането ѝ и започнал да я посещава денонощно, да звъни на вратата, да удря по нея с юмруци, да настоява доверителката ми да му отвори, да креши и да заплашва. Това я принудило отново да се премести в дома на родителите си. През м.април 2020г., ищцата направила втори опит да се прибере у дома, като тогава вече имала нов приятел. Надявала се, че това ще вразуми ответника да престане да я търси. Напротив, присъствието му станало още по осезаемо, не преставал да идва пред жилището ѝ, да удря вратата, да вдига скандали. Във всички случаи ищцата веднага се обаждала в полицията, като се е случвало да се наложи да повика полиция два пъти за една и съща вечер.

В опитите си да я види и да влезе в жилището ѝ, на два пъти ответникът подавал неверни повиквания за помощ към телефон 112, като твърдял, че ищцата е упоена и заключена в апартамента си и ще бъде изнасилена. Въпреки непрестанната намеса на органите на реда и съставяните предупредителни протоколи, ответникът не престанал да притеснява С.П., което ѝ носело усещане за безпомощност и беззащитност. Затова освен помощ от органите на реда, тя потърсила помощ и от бащата на ответника, който обаче не успял да му въздейства. Все пак я насочил към брата на ответника, когото до този момент ищцата не познавала, но решила да потърси и благодарение на неговата намеса, в началото на м.юни 2020г. ответникът престанал да я преследва и да ѝ изпраща съобщения.

Твърди се в исковата молба, че в продължение на 6 месеца, ищцата живяла в непрекъснат страх и безпокойство, денонощно с телефон в ръка и в готовност да повика полиция на помощ, като и до настоящия момент не се е успокоила напълно, все още се стряскала, когато чува по-силен шум във вода и се страхува да се прибира сама, особено в тъмните часове на денонощието.

Твърди се, че на база подаваните от С.П. многобройни сигнали и жалби срещу ответника било повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.144а, ал.2 във вр.ал.1 от НК и било образувано наказателно дело № 1122/2021 г. по описа на РРС, което приключило със споразумение по реда на

чл.381 от НПК, с което ответникът се признал за виновен за извършеното от него престъпление.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК не депозиран писмен отговор от ответника. В проведеното с.з. на 28.03.2022г. ответникът е бил редовно призован, но не се е явил и не е изпратил представител.

В проведеното с.з. на 28.03.2022г. ищцата, чрез пълномощника си е направила изрично искане при наличие на предпоставките на чл.239 от ГПК, съдът да се произнесе с неprisъствено решение.

Изложеното по-горе, дава основание на съда да формулира извод, че е изпълнил процесуалното си задължение по чл.239, ал.1, т.1 от ГПК, като с разпореждане по чл.131 от ГПК е указал неблагоприятните последици, свързани с неподаването на писмен отговор в срок.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

С оглед представените писмени доказателства съдът намира предявените иски вероятно основателни.

Предявен е иск с правно основание чл.45 от ЗЗД.

Видно от приложеното по делото Определение N:219/19.07.2021г. по НОХД №1122/2021г. по описа на Русенски районен съд, обвиняемият Д. П. Т. е признат за виновен в това, че през периода от м.декември 2019г. до края на м.май 2020г. в гр.Русе, системно следял ищцата, като я преследвал около и в близост до дома ѝ и навлизал в нежелана комуникация с нея чрез звънене на мобилен телефон и изпращане на съобщения по електронна поща и социални мрежи. За извършеното престъпление по чл.144а, ал.2 във вр. ал.1 от НК му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, което било отложено за изпитателен срок от три години.

Въпросът за извършването на общественоопасно и противоправно деяние, за авторството му, както и за неговия престъпен характер и наказуемост е решен с влязлото в сила Определение N:219/19.07.2021г. по НОХД №1122/2021г. по описа на Русенски районен съд.

Съгласно разпоредбата на чл.413, ал.2 от НПК влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. Ето защо съдът

приема за безспорно установено по делото, че през посочения инкриминиран период ответникът е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.144а, ал.2 във вр. ал.1 от НК.

Съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Освен това, съдът преценявайки обстоятелствата, при които е настъпило произшествието, вида, характера и тежестта на психическите травми, отражението върху психо-емоционалното ѝ състояние, както и обществено икономическите условия към 2020г. /установена МРЗ за страната 610,00 лева/, съдът намира, че сумата от 3000,00 лева, представлява справедливо обезщетение по смисъла на чл.52 от ЗЗД за репарирание на вредите.

Обезщетението в този размер съответства както на установения в чл.52 от ЗЗД принцип за справедливост, така и да възмезди неблагоприятните последици, настъпили за ищцата в резултат на непозволеното увреждане. При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се основава на доказателствата по делото и на Постановление № 4 от 23.12.1968г. на ПВС на ВС на НРБ съгласно което понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие и то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесните увреждания са характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания.

Освен цитираното постановление съдът е взел предвид и практиката по чл.290 от ГПК на ВКС по отношение на преценката на неимуществените вреди, като съобразно Решение № 27/ 15.04. 2015 г. по т.д. № 457/ 2014 г., II т.о., ТК на ВКС следва да се съобрази в достатъчна степен характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищеца болки и страдания, общественото възприемане на справедливостта на всеки етап от развитието на обществото, както и икономическата конюнктура в страната.

При горните мотиви искът с правно основание чл.45 от ЗЗД за сумата от 3000,00 лева е изцяло доказан по своето основание и размер и следва да бъде уважен.

Следвайки основателността на главния иск, основателен се явява и предявеният акцесорен иск за лихви.

При този изход на делото в полза на ищеца следва да се присъдят съдебно-деловодни разноси в размер на 440,00 лева за платено адвокатско възнаграждение.

Ответникът дължи по сметка на Русенски районен съд държавна такса в размер на 120,00 лева за разглеждане на исковете.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д. П. Т. с ЕГН:***** да заплати на С. В. П. с ЕГН:***** сумата от **3000,00 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди причинени от престъплението по чл.144а, ал.2 във вр. ал.1 от НК описано в Определение N:219/19.07.2021г. по НОХД №1122/2021г. по описа на Русенски районен съд, с което обвиняемият Д. П. Т. е признат за виновен в това, че през през периода от м.декември 2019г. до края на м.май 2020г. в гр.Русе, системно следял ищцата, като я преследвал около и в близост до дома ѝ и навлизал в нежелана комуникация с нея чрез звънене на мобилен телефон и изпращане на съобщения по електронна поща и социални мрежи, ведно със законната лихва, считано от датата на деянието до окончателното плащане, както и сумата от **440,00 лева** разноси по делото.

ОСЪЖДА Д. П. Т. с ЕГН:***** да заплати по сметка на Русенски районен съд, в полза на бюджета на съдебната власт, сумата от **120,00 лева** държавна такса.

Настоящото неприсъствено решение, на основание чл.239, ал.4 от ГПК, не подлежи на обжалване.

Съдия при Районен съд – Русе: _____